

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/887/2015
Identifikačné číslo spisu:	6612210326
Dátum vydania rozhodnutia:	13.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6612210326.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1a/ T.P., bývajúcej v I., 1b/ Mgr. J. Y., bývajúcej v I., 2/ T. I., bývajúcej v I., zastúpených JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Podbrezovská č. 34, proti žalovaným 1/ Y. I., bývajúcej v I., 2/ Q. Y., bývajúcej v I., 3/ X. R., bývajúcej v X., 4/ Slovenskej republike, za ktorú koná Slovenská správa ciest, Investičná výstavba a správa ciest Banská Bystrica, Skuteckého č. 22, IČO: 003328, 5/ MUDr. T. W., bývajúcemu v Z., 6/ T. W., bývajúcemu vo P., 7/ Mgr. X. W., bývajúcemu vo P., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 12 C 75/2012, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. októbra 2013 sp. zn. 15 Co 97/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. októbra 2013 sp. zn. 15 Co 97/2013 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Podanou žalobou sa H. I. (poznámka: ako pôvodný žalobca 1/, ktorý zomrel v priebehu dovolacieho konania; žalobkyne 1a/ a 1b/ sú jeho právne nástupkyne) a žalobkyňa 2/ domáhali, aby súd určil, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemkov v katastrálnom území C., ktoré sú v katastri vedené ako parcela č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m², parcela č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere X m² a parcela č. XXX/XX - záhrady vo výmere X m² (ďalej len „sporné pozemky“). Na odôvodnenie žaloby uviedli, že sporné pozemky nerušene a dobromyseľne užívali spolu s pozemkami, ktoré nadobudli do vlastníctva od žalovaných (ich právnych predchodcov) na základe kúpnej zmluvy spisanej vo forme notárskych zápisníc z 26. apríla 1995 a 12. júla 1995 (ďalej len „kúpna zmluva“). Iba zrejým omylom neboli sporné pozemky uvedené v kúpnej zmluve ako predmet kúpy, aj keď tvorili jeden funkčný celok s domom a hospodárskymi stavbami vybudovanými žalobcami od roku 1995. Sporné pozemky boli nimi nerušene užívané a zveľaďované, preto ich, podľa presvedčenia žalobcov, nadobudli právnym titulom vydržania (§ 134 a nasl. Občianskeho zákonníka). Žalobu podali proti žalovaným, ktorí sú v katastri vedení ako spoluvlastníci sporných pozemkov (poznámka: pôvodná žalovaná 1/ N. W. zomrela; žalovaná Y. I. je jej právnou nástupkyňou).

2. Rozsudkom zo 17. januára 2013 č.k. 12 C 75/2012-120 Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej

inštancie“) žalobu zamietol; rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení citoval ustanovenie § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a vysvetlil, z čoho žalobcovia v danom prípade vyvodzujú ich naliehavý právny záujem na nimi požadovanom určení. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že podaná žaloba neobstojí po vecnej stránke. Vychádzal z toho, že sama dlhodobá a nerušená držba nehnuteľnosti bez existencie písomnej zmluvy o jej prevode, nemôže viesť k jej vydržaniu, a to ani v prípade, ak je držiteľ presvedčený o svojej dobromyseľnosti. Ak sporné pozemky neboli výslovne uvedené v písomnej zmluve, žalobcovia nemohli byť v dobrej viere, že nadobúdajú ich vlastníctvo. Navyše, k parcele č. XXX/XX (ktorej zodpovedá časť parcely č. XX/X) nie je v katastri nehnuteľností evidovaný vlastník; podľa právneho názoru súdu prvej inštancie mali byť preto účastníkmi konania tiež Slovenský pozemkový fond a H. X., ktorí sú spoluvlastníkmi tejto časti parcely. Za ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby považoval súd prvej inštancie skutočnosť, že kúpnu zmluvu ako kupujúci uzatvoril iba H. I., ktorého manželstvo so žalobkyňou 2/ bolo právoplatne rozvedené ešte 24. novembra 1975; z tohto dôvodu sa žalobcovia nemohli domáhať určenia ich bezpodielového spoluvlastníctva sporných pozemkov. „Na základe všetkých uvedených dôvodov, najmä z dôvodu, že žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali dobromyseľnosť ako základný predpoklad vydržania ako nadobudnutia vlastníckeho práva, z dôvodu, že žalobcovia 1/ a 2/ nemôžu nadobudnúť vlastnícke právo do bezpodielového spoluvlastníctva, nakoľko sú právoplatne rozvedení, aj taktiež z dôvodu, že okruh účastníkov konania nebol žalobcami 1/ a 2/ vymedzený správne, čo sa týkalo určenia vlastníckeho práva k parcele číslo XXX/XX katastrálne územie C., ktorí sú zapísaní na Liste vlastníctva číslo XXXX Správy katastra I. (nedostatok vecnej legitímácie), súd žalobu zamietol“. Výrok, ktorým nepripustil návrh žalobcov na zmenu žaloby odôvodnil odvolací súd tým, že výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia odvolanie, v ktorom namietali, že súd prvej inštancie ich náležite nepoučil (§ 5 O.s.p.) na pojednávaní, ktorého sa nezúčastnila ich právna zástupkyňa. Podľa ich názoru dospel súd prvej inštancie k nesprávnym právnym záverom pri riešení otázky dobromyseľnosti ich držby sporných pozemkov a nesprávne vyhodnotil účastníctvo vo vzťahu k parcele č. XXX/XX. Uviedli, že ak by na predmetnom pojednávaní bola prítomná ich právna zástupkyňa, zmenila by petit žaloby a zmeneným petitom žaloby by žiadala určiť, že žalobcovia sú spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností; a „keďže tam nebola, tak to robí týmto procesným podaním“. Súdu prvej inštancie vytkli aj to, že pri rozhodovaní dostatočne právne nevyhodnotil tú skutočnosť, že v žalobe neboli uvedené podiely žalobcov, takže sa mala uplatniť zásada vyplývajúca z § 137 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

4. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že kúpna cena bola podľa kúpnej zmluvy riadne vyplatená a tým považovala celú záležitosť za ukončenú. Žalovaný 6/ poukázal na svoje skoršie vyjadrenia podané v tejto veci. Žalovaný 4/ navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

5. Rozsudkom z 23. októbra 2013 sp. zn. 15 Co 97/2013 Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) napadnutý rozsudok potvrdil, žalovaným nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a návrh žalobcov na zmenu žaloby nepripustil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žaloba neobstála v prvom rade z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Súd prvej inštancie sa v danom prípade nadbytočne zaoberal meritom veci, teda otázkou vydržania sporných pozemkov. Z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v tomto smere už ani nebol predmetom preskúmania zo strany odvolacieho súdu. Vzhľadom na to, že nimi navrhovaná zmena petitu žaloby by nevyhnutne viedla k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie, navrhovanú zmenu nepripustil. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil v zmysle ustanovení § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, prípustnosť a dôvodnosť ktorého vyvodzovali z ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., § 238 ods. 1 O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.

6.1. K nimi tvrdenému odňatiu ich možnosti pred súdom konať došlo postupom odvolacieho súdu, ktorý nevysvetlil, prečo dokazovanie vykonané do ich procesného úkonu „spresňujúceho“ žalobu nemohlo byť podkladom pre konanie o spresnenej žalobe. Zdôraznili, že v odvolaní nenavrhovali rozhodovať podľa §

95 O.s.p.; na rovnakom skutkovom základe a bez zmeny účastníkov konania sa naďalej domáhali určenia ich spoluvlastníctva, nie však bezpodielového, ale podielového. Súd preto mohol o takto spresnenej žalobe konať.

6.2. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z vecných (nie procesných) dôvodov - podľa jeho názoru žalobcovia neboli v spore aktívne legitimovaní, neosvedčili dobromyseľnosť držby sporných pozemkov a žalovanými neboli všetci tí, ktorí mali mať procesné postavenie žalovaných. Odvolací súd ale, na rozdiel od toho, založil svoj rozsudok výlučne na závere, že žalobcovia nepreukázali existenciu ich naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorým je v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. podmienená procesná prípustnosť určovacej žaloby. Uvedené ustanovenie súd prvej inštancie ani len nespomenul, odvolací súd mu ale priznal zásadný význam. Odvolací súd arbitrárne neuznal právny záujem žalobcov na určovacej žalobe bez akéhokoľvek rozboru a bez toho, aby ich odkázal na iný postup, vedúci k usporiadaniu ich nedoložených vlastníckych práv k sporným pozemkom, a to osobitne v situácii, že ostatní účastníci (až na žalovaného 4/) s argumentáciou žalobcov súhlasili. V tomto smere je dovolaním napadnutý rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čo zakladá procesnú vadu a tiež dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Podľa názoru dovolateľiek bol daný záujem žalobcov na určení ich (spolu)vlastníckeho práva k sporným pozemkom z dôvodu vydržania, ktoré je v okolnostiach tejto veci jediným legálnym prostriedkom usporiadania nedoložených vlastníckych vzťahov; tým je zároveň daný dovolací dôvod v 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

6.3. Z uvedených dôvodov žiadali napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

7. Žalovaní (okrem žalovanej 4/) vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že svoje podiely na sporných pozemkoch riadne previedli kúpnu zmluvou, takže nemajú žiadne námietky k určení vlastníckeho práva žalobcov.

8. Žalovaná 4/ označila rozsudok odvolacieho súdu za vecne správny a dovolanie žalobkyň za procesne neprípustné.

9. Dovolanie bolo podané 4. decembra 2013. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je opodstatnené.

11. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a v možnosti uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

11.1. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania ani pre odmietnutie dovolania, vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

11.2. Tie dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali.

12. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaníí uvedených v bode 11.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaníí a dovolacom konaní sa v prípade

týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

13. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

14. Dovolateľky tvrdia, že im bola odňatá možnosť pred súdom konať. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

15. Pokiaľ dovolateľky namietali, že súd prvej inštancie neposkytol žalobcom náležité poučenie v zmysle § 5 O.s.p. v čase, keď nebola prítomná ich právna zástupkyňa, najvyšší súd uvádza, že uvedené ustanovenie ukládalo súdu povinnosť poskytnúť účastníkovi konania poučenie (len) o jeho procesných právach a povinnostiach. Podľa tohto ustanovenia nebol súd povinný (ale ani oprávnený) poskytnúť účastníkovi poučenie podľa hmotného práva; neprípustným poučením by preto bolo, keby súd niektorému žalobcovi poskytol poučenie o tom, čoho a proti komu sa má domáhať.

16. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Odvolací súd svoje rozhodnutie založil na tom, že žalobcovia nepreukázali ich naliehavý právny záujem na nimi požadovanom určení.

17.1. Súdna prax do 30. júna 2016 považovala za určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. aj žalobu o určenie (spolu)vlastníckeho práva. Právny záujem, ktorý bol podmienkou procesnej prípustnosti takejto žaloby, musel byť naliehavý. Pri skúmaní existencie tohto záujmu išlo o posúdenie procesnej otázky, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany žalobcovho práva. Najvyšší súd do uvedeného dňa vo svojich rozhodnutiach neraz konštatoval, že nedostatok naliehavého právneho záujmu „predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovacia žaloba nemôže obstáť a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu žaloby“ (viď rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 98/2004, 1 Cdo 91/2006, 3 Cdo 240/2006, 1 Cdo 13/2010, 3 Cdo 56/2011). Aj ústavný súd zastával názor, že ak všeobecný súd dospeje k záveru, podľa ktorého naliehavý právny záujem nie je daný, vecnou stránkou podaného určovacieho návrhu sa už ďalej nezaobera (II. ÚS 137/08).

17.2. Otázka, či žalobu s určovacím petitom podáva ten, kto je aktívne vecne legitimovaný, a či takáto žaloba smeruje proti tomu, kto je pasívne vecne legitimovaný, je otázka hmotnoprávna, riešenie ktorej do 30. júna 2016 prichádzalo do úvahy až v prípade záveru súdu, že podaná žaloba je v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. procesne prípustná.

18. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že „i keď okresný súd v tomto smere neuviedol ust. § 80 písm. c/ O.s.p., ktorým sa súd v prvom rade riadi pri určovacej žalobe pri posúdení otázky naliehavého právneho záujmu, z odôvodnenia jeho rozhodnutia je však zrejmé, že žalobu zamietol aj s poukazom na citované zákonné ustanovenie teda, že žalobcovia nemôžu mať naliehavý právny záujem na danej žalobe, pretože by sa tým ich postavenie, a to odstránenie spornosti ich práva nezmenilo“ (viď tretiu vetu tretieho odseku na strane 5 rozsudku odvolacieho súdu). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nemá toto konštatovanie odvolacieho súdu dostatočný podklad v obsahu spisu.

19. V danom prípade súd prvej inštancie vo svojom rozsudku citoval doslovné znenie ustanovenia § 80 písm. c/ O.s.p. (viď šiesty odsek na strane 6) a vysvetlil, že žalobcovia naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby odôvodňujú tým, že k sporným pozemkom majú nedoriešené vlastníctvo a žalobe vyhovujúce rozhodnutie bude titulom zápisu ich spoluvlastníctva v katastri nehnuteľností (viď tretí odsek na strane 7 rozsudku súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie vzal pri rozhodovaní na zreteľ, že H. I. a žalobkyňa 2/ boli právoplatne rozvedení v roku 1975, čím zaniklo aj ich bezpodielové spoluvlastníctvo, takže „sa nemôžu domáhať určenia vlastníckeho práva do ich BSM, ale len v určitých spoluvlastníckych podieloch, ktoré však zo žaloby neboli zrejmé“ (viď druhý odsek na strane 9 rozsudku). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu z tejto formulácie nemožno vyvodiť, že by ňou súd prvej inštancie konštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení. Predmetná formulácia [o to viac, že súd prvej inštancie pristúpil aj k vecnému posúdeniu opodstatnenosti žaloby (napríklad z hľadiska splnenia predpokladov pre vydržanie a okruhu žalovaných)] nasvedčuje tomu, že súd prvej inštancie tu mal na mysli otázku aktívnu vecnej legitimácie žalobcov (t.j. že určenia bezpodielového spoluvlastníctva sa môžu domáhať len manželia).

20. Odvolanie proti prvoinstančnému rozsudku podali žalobcovia, ktorí sa nestotožnili s meritórnou stránkou posúdenia ich žaloby prvoinstančným súdom.

20.1. Súd prvej inštancie svojím rozhodnutím vytvoril procesnú situáciu, v ktorej už žalobcovia nemali dôvod predkladať v odvolacom konaní ďalšie vysvetlenie, v čom spočíva ich naliehavý právny záujem na nimi požadovanom určení. S dôverou v správnosť záveru súdu prvej inštancie o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení (t.j. záveru o procesnej prípustnosti podanej žaloby) prispôsobili svoje konanie (obsah a formuláciu odôvodnenia odvolania, vrátane toho, čo v odvolacom konaní žiadali) tejto situácii a spoliehali sa, že ich dôvera nebude sklamaná.

20.2. Odvolací súd ale dospel k záveru, že žalobcovia nemajú naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Odvolací súd - na rozdiel od súdu prvej inštancie - svoje rozhodnutie založil nie na závere o (vecnej) neopodstatnenosti žaloby, ale na závere o jej procesnej neprípustnosti. Z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie išlo o „nový“ (opačný) záver odvolacieho súdu, ku ktorému sa žalobcovia nemali možnosť v odvolacom konaní vyjadriť.

20.3. Tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na tomto závere, odňal žalobcom možnosť namietat správnosť tohto „nového“ právneho názoru a vyjadriť sa k nemu.

21. Dovolací súd v nadväznosti na vyššie uvedené dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade zmätočnosti, ktorou bola žalobcom znemožnená realizácia ich procesných oprávnení účastníkov konania.

22. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 237 ods. 1 O.s.p, dovolaním napadnuté rozhodnutie treba zrušiť; najvyšší súd v týchto prípadoch zrušoval napadnuté rozhodnutia bez toho, aby sa zaoberal správnosťou v nich zaujatých právnych záverov (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015). Vzhľadom na to sa dovolací súd ani v preskúmvanej veci nezaoberal ďalšou dovolacou argumentáciou žalobkyní.

23. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP).

23.1. Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu

súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

23.2. Najvyšší súd v súlade s citovanými ustanoveniami napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

24. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.